TYGODNIK BBN

Przegląd Informacji o Bezpieczeństwie Narodowym wraz z komentarzem

Nr 29, 15 - 21 kwietnia 2011 r.

Szczyt ministrów spraw zagranicznych NATO

I konferencja plenarna Strategicznego Przeglądu Bezpieczeństwa Narodowego

Wizyta prezydenta Bronisława Komorowskiego na Ukrainie i „szczyt czarnobylski”

Dyskusja wokół projektu nowej doktryny wojskowej Ukrainy

Prezentacja wyników Strategicznego Przeglądu Obronnego

Podsumowanie działań VIII zmiany Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie

Propozycje Komisji Europejskiej w sprawie zmian dyrektywy o retencji danych telekomunikacyjnych

Raport: Bezpieczeństwo cyberprzestrzeni RP w 2010 r.

Nowelizacja prawa o ustroju sądów wojskowych

BIURO BEZPIECZEŃSTWA NARODOWEGO

1. STRATEGIA I POLITYKA BEZPIECZEŃSTWA MIĘDZYNARODOWEGO I NARODOWEGO

Szczyt ministrów spraw zagranicznych NATO

14-15 kwietnia 2011 r. odbył się w Berlinie szczyt ministrów spraw zagranicznych NATO. W czasie spotkania szefowie dyplomacji zatwierdzili m.in. nowe zasady polityki partnerstwa, które mają sprawić, że współpraca między Sojuszem a jego partnerami (np. Gruzją, Rosją i Ukrainą) będzie bardziej „efektywna, pragmatyczna i elastyczna”[1].

Na spotkaniu omówiono również interwencję w Libii. Sekretarz generalny Sojuszu Anders Fogh Rasmussen powiedział, że „NATO jest całkowicie zdeterminowane, by kontynuować operację tak długo, jak będzie istniało zagrożenie dla ludności cywilnej, a nie można sobie wyobrażać, że ono zniknie, dopóki M. Kaddafi jest u władzy”[2].

Rozstrzygnięcia NATO w sprawie polityki partnerstw są rozwinięciem decyzji podjętych w trakcie szczytu w Lizbonie w listopadzie 2010 r. Głównym orędownikiem większego otwarcia Sojuszu na współpracę z partnerami globalnymi są Stany Zjednoczone. Wynika to między innymi z doświadczeń Afganistanu, gdzie państwa spoza Sojuszu (np. Australia) wnosiły większy wkład (ilościowy i jakościowy) do misji ISAF niż szereg państw NATO. Intencją USA jest zatem włączenie (do pewnego stopnia) państw partnerskich w procesy decyzyjne i planistyczne Sojuszu. ***Polska, choć nie neguje zasad współpracy z partnerami globalnymi, wskazuje na konieczność zachowania regionalnego charakteru NATO oraz skoncentrowania się na kooperacji z państwami Partnerstwa dla Pokoju, a także na usprawnieniu relacji NATO-Unia Europejska****.*

Na spotkaniu w Berlinie sojusznicy ustalili trzy techniczne kryteria zakończenia misji w Libii: zakończenie ataków oraz wyeliminowanie stanu zagrożenia dla cywilów; wycofanie wszelkich sił lojalistów do baz oraz umożliwienie przez reżim swobodnego dostarczenia pomocy humanitarnej. Warto jednak podkreślić, że w szczególności pierwsze kryterium może podlegać różnym ocenom politycznym. Według stanowiska grupy kontaktowej do spraw Libii, przedstawionego po spotkaniu w Dosze 13 kwietnia br., sekretarza generalnego NATO A. F. Rasmussena i przywódców USA, Francji i Wielkiej Brytanii (list otwarty z 15 kwietnia) – warunkiem zapewnienia trwałej ochrony ludności cywilnej (i tym samym zakończenia interwencji) jest odsunięcie Muammara Kaddafiego od władzy. W uzgodnionym w Berlinie oświadczeniu w sprawie Libii sojusznicy nie zawarli jednak tego warunku w sposób wyraźny, zaznaczając jedynie, że M. Kaddafi i jego reżim „utracili wszelką legitymację”.

Tymczasem sytuacja wojskowa w Libii wydaje się rozwijać na korzyść reżimu w Trypolisie. Oznacza to, że operacja „Unified Protector” może się znacznie wydłużyć, o ile państwa członkowskie NATO nie podejmą decyzji o znacznej intensyfikacji ataków. Nawet wtedy może się jednak okazać, że bez inwazji lądowej (którą wyklucza sojusznicza interpretacja rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1973) nie będzie możliwe osiągnięcie przyjętego przez Sojusz kryterium wyjścia. Sytuacja patowa i przeciągająca się interwencja będą sprzyjać narastaniu sprzeczności

nie tylko między państwami w niej uczestniczącymi, ale także wśród graczy na arenie międzynarodowej.

I konferencja plenarna Strategicznego Przeglądu Bezpieczeństwa Narodowego

15 kwietnia 2011 r., z udziałem prezydenta Bronisława Komorowskiego, odbyła się I konferencja plenarna Strategicznego Przeglądu Bezpieczeństwa Narodowego (SPBN). W czasie konferencji przedstawiono główne tezy podsumowujące pierwszy etap prac Zespołu Interesów Narodowych i Celów Strategicznych.
W konferencji, oprócz członków Komisji SPBN, uczestniczyli doradcy prezydenta Polski, przedstawiciele rządu oraz niezależni eksperci w dziedzinie bezpieczeństwa. W czerwcu 2011 r. planowana jest kolejna konferencja poświęcona ocenie i prognozie kształtowania się strategicznych warunków bezpieczeństwa Polski w perspektywie 20 lat[3].

Konferencja była próbą odpowiedzi na pytanie, czym charakteryzuje się Polska jako podmiot bezpieczeństwa, jakim dysponuje potencjałem, jakie ma interesy narodowe i jakie wynikają z nich cele strategiczne. Główne wątki obejmowały problematykę związaną z tożsamością narodową, potencjałem społeczno-gospodarczym i obronno-ochronnym Polski oraz katalog interesów narodowych i celów strategicznych w dziedzinie bezpieczeństwa.
Zgodnie z założeniami SPBN, kolejna konferencja plenarna poświęcona będzie omówieniu wyników prac Zespołu Oceny Środowiska Bezpieczeństwa. Dlatego też wnioski z dyskusji z udziałem szerokiego grona ekspertów będą wykorzystane nie tylko do wzbogacenia wyników prac Zespołu Interesów Narodowych i Celów Strategicznych, ale wpłyną również na ukierunkowanie prac poszczególnych zespołów problemowych w kolejnych etapach SPBN. Ostateczne ujęcia interesów narodowych i celów strategicznych nastąpi w wyniku zastosowania mechanizmu sprzężeń zwrotnych między poszczególnymi zespołami problemowymi.

Wizyta prezydenta Bronisława Komorowskiego na Ukrainie i „szczyt czarnobylski"

19 kwietnia 2011 r. prezydent Bronisław Komorowski uczestniczył w „szczycie czarnobylskim" w Kijowie. W międzynarodowym spotkaniu poświęconym bezpiecznemu wykorzystaniu energetyki atomowej, zorganizowanym w 25. rocznicę katastrofy w Czarnobylu, uczestniczyli również m.in. sekretarz generalny ONZ Ban Ki-moon, przewodniczący Komisji Europejskiej José Manuel Barroso i premier Francji François Fillon. Uczestnicy szczytu zadeklarowali pomoc w wysokości 550 mln euro na budowę nowej osłony nad reaktorem oraz ukończenie instalacji do przechowywania zużytego paliwa jądrowego (projekty te mają zostać zakończone do 2015 r.) Największą pomoc zaoferowały Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju, Unia Europejska, Stany Zjednoczone, Francja, Rosja, Niemcy i Wielka Brytania[4]. Tematami przeprowadzonej na marginesie tego szczytu rozmowy B. Komorowskiego z prezydentem Ukrainy Wiktorem Janukowyczem były m.in. stosunki dwustronne, współpraca energetyczna oraz negocjacje w sprawie umowy stowarzyszeniowej między UE a Ukrainą.

Wizyta prezydenta Bronisława Komorowskiego na Ukrainie potwierdza znaczenie polsko-ukraińskiego partnerstwa strategicznego oraz zamiar kontynuowania bliskiej współpracy obu państw w okresie prezydencji Polski w Radzie UE. Ważnym komponentem stosunków Polski i Ukrainy pozostają kwestie szeroko rozumianego bezpieczeństwa, w tym energetycznego, oraz obronności. Udział B. Komorowskiego w „szczycie czarnobylskim" stanowi ponadto czytelny sygnał, że w rozwoju polskiego programu atomowego kwestie bezpieczeństwa będą traktowane priorytetowo.

Planowane od dawna spotkanie przypadło na trudny moment dyskusji na temat bezpieczeństwa atomowego w Europie i na świecie po katastrofie w japońskiej elektrowni Fukushima. Rosnące zaniepokojenie opinii publicznej jest szczególnym wyzwaniem dla państw takich jak Polska, planujących budowę elektrowni atomowych. W Kijowie wzywano do odrzucenia pojawiających się pomysłów wycofania się z energrtyki jądrowej; padły za to propozycje wzmocnienia nadzoru międzynarodowego nad bezpieczeństwem pracy elektrowni atomowych (popierają je m.in. Ukraina i Francja). Nie było jednak pełnej zgodności w tej kwestii – wypowiedzi części liderów można interpretować jako poparcie dla zwiększenia udziału energii ze źródeł tradycyjnych w bilansie energetycznym Europy (np. gazu ziemnego). W trakcie rozmów poruszono także kwestie elektrowni mających powstać w Europie Środkowej: premier Litwy Andrius Kubilius podniósł sprawę braku przejrzystości w realizowaniu projektów budowy elektrowni na Białorusi i w obwodzie kaliningradzkim.

Ukraina liczyła na zgromadzenie środków wystarczających do sfinalizowania prac w strefie czarnobylskiej. Choć sumaryczna wielkość pomocy zadeklarowana przez uczestników konferencji jest niższa od oczekiwań gospodarzy (550 zamiast 740 mln euro), to wydaje się, że w warunkach podwyższonego światowego zainteresowania kwestiami bezpieczeństwa nuklearnego, międzynarodowe wsparcie dla działań ukraińskich w Czarnobylu będzie kontynuowane na odpowiednim poziomie.

Dyskusja wokół projektu nowej doktryny wojskowej Ukrainy

Według informacji rosyjskiej prasy, 13 kwietnia 2011 r. ukraiński rząd przyjął w trybie niejawnym tekst nowej doktryny militarnej kraju. Dokument ten – po zatwierdzeniu przez prezydenta – stanowić będzie podstawę do opracowania programu reformy ukraińskiej armii. Doktryna zawierać ma opis wewnętrznych i zewnętrznych zagrożeń dla bezpieczeństwa kraju oraz potwierdzać pozablokowy status Ukrainy, która będzie dążyła do rozwiązywania ewentualnych konfliktów przy użyciu środków pozamilitarnych oraz z pomocą organizacji międzynarodowych[5].

Decyzja o rewizji ukraińskich dokumentów strategicznych (Doktryny Wojskowej z 2004 r. i Strategii Bezpieczeństwa Narodowego z 2007 r.) jest bezpośrednim efektem proklamowania przez Kijów w 2010 r. statusu państwa pozablokowego, w tym rezygnacji z aspiracji do członkostwa w NATO.

Kształt opracowywanych koncepcji wyznaczy ramy polityki bezpieczeństwa administracji Wiktora Janukowycza. W świetle ujawnionych informacji wydaje się, że ***rezygnacja Ukrainy z aspiracji natowskich nie będzie równoznaczna***

z prorosyjskim zwrotem w polityce obronnej tego państwa*. Krytyczne opinie rosyjskiej prasy, w których centrum znalazły się zapisy o zagrożeniu ingerencją zewnętrzną w wewnętrzne sprawy państwa, nie mogą w tej sytuacji zaskakiwać.* ***Dla Polski istotne jest, aby Ukraina pozostała otwarta na dwu- i wielostronną współpracę obronną z państwami NATO i UE****.*

2. BEZPIECZEŃSTWO MILITARNE

Prezentacja wyników Strategicznego Przeglądu Obronnego

14 kwietnia 2011 r. odbyła się prezentacja wyników uruchomionego w 2009 r. Strategicznego Przeglądu Obronnego (SPO). Celem SPO, przeprowadzonego w MON po raz drugi w historii, było opracowanie i rekomendowanie strategicznych kierunków transformacji Sił Zbrojnych RP w perspektywie 25 lat, w celu odpowiedzi na przyszłe wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa. Nadzór nad całością procesu sprawował pełnomocnik ministra obrony narodowej do spraw przeprowadzenia SPO - Lech Kościuk.
W raporcie SPO zostały przedstawione dwa warianty rozwoju Sił Zbrojnych RP: zintegrowanego rozwoju oraz selektywnego rozwoju. Komisja SPO zaleciła wariant pierwszy. Został on już zaakceptowany przez ministra obrony narodowej[6].

Strategiczny Przegląd Obronny jest istotnym elementem w procesie planowania obronnego. Tworzy on podstawy do wypracowywania późniejszych konkretnych planów i programów rozwoju Sił Zbrojnych. Dorobkiem SPO jest przedstawienie wariantów rozwoju Sił Zbrojnych RP, z których jeden zyskał akceptację ministra obrony narodowej. Mankamentem jest brak zarysowania drogi dojścia – procesu transformacji – do oczekiwanego rezultatu końcowego.
Wyniki SPO, istotne dla rozwoju Sił Zbrojnych, mają również ważne znaczenie w ramach prowadzonego Strategicznego Przeglądu Bezpieczeństwa Narodowego (SPBN), zainicjowanego w grudniu 2010 r. przez prezydenta Bronisława Komorowskiego. Rezultaty SPO będą wykorzystane w SPBN, gdyż problematyka wojskowa jest integralną częścią całego systemu bezpieczeństwa państwa.

Podsumowanie działań VIII zmiany Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie

13 kwietnia 2011 r. prezydent Bronisław Komorowski podpisał postanowienie o przedłużeniu użycia Polskiego Kontyngentu Wojskowego (PKW) w Islamskiej Republice Afganistanu od 14 kwietnia do 13 października 2011 r. o liczebności do 2,6 tys. żołnierzy i pracowników wojska oraz 400 żołnierzy i pracowników wojska pozostających w odwodzie w kraju. Dowódcą IX zmiany PKW Afganistan, której rotacja z VIII zmianą dowodzoną przez gen. Andrzeja Reudowicza dobiegła końca, został gen. bryg. Sławomir Wojciechowski.
Celem VIII zmiany PKW było utrzymanie bezpieczeństwa i stabilizacji w prowincji Ghazni oraz udzielenie wsparcia afgańskim władzom i administracji lokalnej. Polskie Siły Zadaniowe (siły polsko-amerykańskie w polskiej strefie odpowiedzialności) przez ostatnich 6 miesięcy przeprowadziły 14 operacji

szczebla brygadowego i ok. 450 operacji szczebla batalionowego i kompanijnego. Łącznie wykonano 5,5 tys. różnego rodzaju zadań bojowych. Zasadniczym zadaniem PKW w zakresie umacniania bezpieczeństwa jest szkolenie żołnierzy na potrzeby 3 Brygady 203 Korpusu Narodowej Armii Afgańskiej i policjantów dla Narodowej Policji Afgańskiej. W proces ten zaangażowane są operacyjne zespoły doradczo-szkoleniowe (OMLT) i operacyjne zespoły doradczo-szkoleniowe do spraw policji (POMLT). W trakcie VIII zmiany pododdziały 3 Brygady rozpoczęły samodzielną działalność operacyjną pod nadzorem OMLT.
Poza działalnością bojową, polska część zespołu odbudowy prowincji (PRT) zrealizowała 32 projekty o łącznej wartości ponad 16 mln zł. Do najważniejszych z nich należały: rozbudowa dróg, wodociągów i sieci energetycznej, budowa infrastruktury przeciwpowodziowej, inwestycje w zakresie poprawy warunków sanitarnych oraz projekty wspierające edukację, resocjalizację i budowę społeczeństwa obywatelskiego. Większość zrealizowanych inwestycji wpisuje się w program „Ghazni 2013", kiedy stolica prowincji stanie się światową stolicą kultury islamu. W wyniku działań PKW odnotowano poprawę funkcjonowania administracji w 7 dystryktach prowincji.
Sukcesy VIII zmiany PKW zostały okupione stratami. W trakcie prowadzonych operacji życie straciło 3 Polaków (2 żołnierzy i 1 pracownik wojska) oraz 7 żołnierzy amerykańskich[7].

Działania VIII zmiany PKW przyczyniły się do poprawy sytuacji bezpieczeństwa w całej prowincji Ghazni. Stworzyły też dogodne warunki do utrzymania inicjatywy operacyjnej przez siły PKW w strefie odpowiedzialności w okresie spodziewanego wiosennego wzrostu aktywności rebeliantów.
Zgodnie z ustaleniami ubiegłorocznego szczytu NATO w Lizbonie, w 2011 r. rozpoczęty został proces przekazywania odpowiedzialności za bezpieczeństwo władzom afgańskim (transition). Jednak w pierwszej grupie dystryktów i prowincji przewidzianych do tego procesu, która została ogłoszona 21 marca 2011 r., nie ujęty został żaden z dystryktów prowincji Ghazni.
Biorąc pod uwagę dokonania PKW w prowincji Ghazni, wydaje się zasadne podjęcie zdecydowanych zabiegów o uwzględnienie najbardziej stabilnych dystryktów w prowincji w kolejnym etapie transition. Pozostawienie tej kwestii do uzgodnienia wyłącznie dowództwu ISAF i Afgańczykom może skutkować niemożnością przekazania przez Polskę odpowiedzialności za prowincję w planowanym terminie i zakończenia procesu wycofywania z Afganistanu do końca 2014 r. *W tym kontekście na uwagę zasługuje fakt, że w pierwszej transzy terenów przewidzianych do przekazania stronie afgańskiej przez wojska ISAF znalazły się obszary bardziej niestabilne niż prowincja Ghazni. Świadczy to o tym, że czynnik bezpieczeństwa jest tylko jednym z wielu, a nie jedynym, decydującym o gotowości do przekazania odpowiedzialności za bezpieczeństwo danego obszaru Afgańczykom.*

3. BEZPIECZEŃSTWO POZAMILITARNE

Propozycje Komisji Europejskiej w sprawie zmian dyrektywy o retencji danych telekomunikacyjnych

Komisja Europejska (KE) zapowiedziała zmiany w dyrektywie 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o retencji danych telekomunikacyjnych[8]. Zapowiedzi te pojawiły się w związku z publikacją 18 kwietnia raportu KE, w którym ocenia ona funkcjonowanie kontrowersyjnej dyrektywy. Przepisy tego aktu dotyczą obowiązku dostawców ogólnie dostępnych usług telekomunikacyjnych w zakresie przetrzymywania i udostępniania pewnych danych (m.in. bilingów czy informacji o próbie łączenia), które są przez nich generowane lub przetwarzane, w celu wykrywania i ścigania poważnych przestępstw, w szczególności tych o charakterze terrorystycznym. Kontrowersje wiązały się głównie z oskarżeniami o zbytnią ingerencję zapisów dokumentu w prawo do prywatności obywateli. Komisja pozytywnie oceniła dyrektywę, określając ją jako użyteczne narzędzie w walce z poważną przestępczością. Wskazała jednak niezbędne kierunki zmian w celu zapewnienia wysokich standardów ochrony prawa do prywatności i danych osobowych[9].

Dynamiczny i nieustanny rozwój nowych technologii wdrażanych w ostatnich latach praktycznie na wszystkich polach aktywności człowieka, nie pozostaje bez wpływu na tak istotny aspekt funkcjonowania społeczeństw i państw, jakim jest ich bezpieczeństwo. ***Procesy globalizacyjne i brak ograniczeń terytorialnych dla działań przestępczych sprawiają, że w celu zapewnienia ochrony obywateli oraz utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego nieodzowne staje się wykorzystywanie innowacyjnych i skutecznych rozwiązań technologicznych.*** *Bez użycia nowych technologii trudno wyobrazić sobie dziś nowoczesne, dobrze zorganizowane i bezpieczne państwo.*
W państwie prawa wszelka ingerencja organów państwa w sferę praw i wolności człowieka musi mieć wyraźne podstawy oraz jasne zasady. Dane osobowe oraz gromadzące je służby bezpieczeństwa i porządku publicznego powinny pozostawać pod niezbędną kontrolą, a pozyskane informacje powinny służyć przede wszystkim potrzebom procesowym. Gdy pozyskane materiały nie mają zastosowania dowodowego, powinny być usuwane. *Wydaje się, że w tym kierunku zmierzają zalecenia Komisji, która – nie kwestionując użyteczności zapisów dyrektywy – proponuje jednocześnie rozwiązania ograniczające dostęp do gromadzonych danych w zakresie przedmiotowym i czasowym.*
Na polskim gruncie kontrowersyjne kwestie może uporządkować sejmowa inicjatywa polegająca na stworzeniu jednolitej regulacji ustawowej w zakresie zdefiniowania czynności operacyjno-rozpoznawczych; form, w jakich mogą być realizowane oraz metod prowadzenia tych działań i nadzoru nad nimi.

Raport: Bezpieczeństwo cyberprzestrzeni RP w 2010 r.
Powołany w lutym 2008 r. Rządowy Zespół Reagowania na Incydenty Komputerowe cert.gov.pl opublikował raport z realizacji swoich zadań w 2010 r., w którym stan bezpieczeństwa cyberprzestrzeni Polski oceniono jako niewystarczający. W raporcie przedstawiono nowe trendy, jakie pojawiły się w wojnie o cyberprzestrzeń, do których należy zaliczyć wzrost liczby ataków na systemy telefonii VoIP (*Voice over Internet Protocol*), popularnie zwanej „telefonią internetową", pojawienie się robaka Stuxnet, skierowanego głównie na systemy komputerowe wykorzystywane w przemyśle, a także masowe wykorzystanie do ataków aplikacji biurowych wykorzystywanych do rozsyłania plików typu .pdf bądź pakietu MS Office. Groźnym zjawiskiem wskazanym w raporcie jest wykorzystywanie metod socjotechnicznych przez cyberprzestępców, szczególnie przy okazji wydarzeń wzbudzających powszechne społeczne zainteresowanie (katastrofa pod Smoleńskiem) lub związanych z konkretną tematyką (uczestnictwo Polski w NATO, bieżące wydarzenia na arenie międzynarodowej). Ponadto zwrócono uwagę na niewystarczający poziom zabezpieczeń wielu witryn internetowych znajdujących się w domenie .gov, które były obiektami ataków skutkujących podmianą ich treści.

Raport przedstawia informacje o stanie bezpieczeństwa polskiej cyberprzestrzeni, odnoszące się głównie do sfery administracji publicznej. Zawiera wiele rekomendacji, które powinny być wdrażane w jednostkach administracji państwowej. Z raportu jednoznacznie wynika, że zmienia się charakter cyberprzestępstw – z typowo kryminalnych, naruszających mienie i bezpieczeństwo obywateli, w przestępstwa mające znamiona wojny cybernetycznej, co wkracza w obszar bezpieczeństwa państwa. ***Należy mieć świadomość, że organy administracji państwowej są celem ataków, które mogą się zintensyfikować w kontekście zbliżającej się polskiej prezydencji w UE. Stąd konieczność wzrostu wymagań wobec jakości stosowanych zabezpieczeń w systemach teleinformatycznych administracji państwowej. Najważniejsze jest jednak budowanie właściwej świadomości urzędników państwowych wszystkich szczebli, obejmującej edukację i zdobywanie praktycznej wiedzy z zakresu bezpieczeństwa w cyberprzestrzeni.***

4. LEGISLACJA W DZIEDZINIE BEZPIECZEŃSTWA NARODOWEGO

Nowelizacja prawa o ustroju sądów wojskowych

14 kwietnia 2011 r. Senat rozpatrzył przyjętą przez Sejm ustawę o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz niektórych innych ustaw. Była ona przedmiotem obrad senackich komisji praw człowieka, praworządności i petycji oraz obrony narodowej, w wyniku których zgłoszono 11 poprawek. W efekcie ustawa wprowadza szereg różnorodnych zmian dotyczących: utraty uprawnień przez Zgromadzenie Sędziów Sądów Wojskowych (organu samorządu sędziowskiego) do samodzielnego wyboru rzecznika dyscyplinarnego; zmiany uprawnień kolegium wojskowego sądu okręgowego; zmiany zasad powoływania sędziów sądów wojskowych do zawodowej służby wojskowej, których ma powoływać minister obrony narodowej w miejsce szefa Sztabu Generalnego; zmiany zasad delegowania sędziów sądów wojskowych; możliwości powołania sędziego sądu wojskowego na urząd sędziego sądu powszechnego w przypadku zniesienia sądu wojskowego; modyfikacji definicji przewinienia dyscyplinarnego poprzez jej rozszerzenie o przypadki „oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa" oraz kwestii związanych z pozycją zawodową osób zajmujących stanowiska asesorów w wojskowych sądach garnizonowych.

Należy odnieść się z aprobatą do wprowadzanych ustawą rozwiązań, jak też proponowanych poprawek senackich. Pozytywnie należy ocenić proponowane regulacje mające na celu zbliżanie pozycji zawodowych sędziów sądów wojskowych i sędziów sądów powszechnych. Wejście w życie nowelizacji winno korzystnie wpłynąć na funkcjonowanie zarówno sądów wojskowych, jak też sądów powszechnych, w szczególności poprzez wprowadzenie możliwości zasilenia zasobu kadrowego sądownictwa powszechnego kilkunastoma dotychczasowymi sędziami sądów wojskowych, w tym sędziami sądów zniesionych 1 lipca 2010 r.

Źródła:

[1] nato.int z 15 kwietnia 2011 r.
[2] nato.int z 15 kwietnia 2011 r.
[3] bbn.gov.pl z 15 kwietnia 2011 r.
[4] PAP z 19 kwietnia 2011 r.
[5] Kommiersant, Niezawisimaja Gazieta z 18 kwietnia 2011 r.
[6] mon.gov.pl z 14 kwietnia 2011 r.
[7] mon.gov.pl z 20 kwietnia 2011 r.
[8] Dz.U.UE.L.06.105.54
[9] PAP z 18 kwietnia 2011 r.

Kolegium redakcyjne: Zdzisław Lachowski (przewodniczący), Marek Ajnenkiel, Łukasz Kulesa, Krzysztof Liedel, Jarosław Padzik, Paweł Pietrzak

Redaktor prowadzący: Marek Ajnenkiel
Redaktorzy: Katarzyna Przybyła, Michał Grzelak

Komentarze opracowują:
Departament Analiz Strategicznych
Departament Bezpieczeństwa Pozamilitarnego
Departament Zwierzchnictwa nad Siłami Zbrojnymi
Departament Prawno-Organizacyjny